

predilecte, va respondre: el poble.

Quant a la música, Caterina Albert, que en la seva adolescència havia après de tocar el piano i fins i tot la flauta travessera (1 -instrument força insòlit per a una noia en aquella època-, tenia els suficients coneixements de solfeig per traslladar amb més o menys exactitud una melodia al pentagrama. Això em constava per experiència: cinquanta anys enrera, quan durant la nit, estant al llit, recordava alguna de les melodies, l'escrivia en un improvisat paper pautat per evitar que li fugís de la memòria. L'endemà me la mostrava excusant-se somrient de les seves mancances en la matèria i si la versió escrita no s'ajustava exactament al que ella cantava jo hi feia les esmenes pertinents.

En una altra cançó que també figura a l'apèndix del "Cançoner", titulada "L'hereu", l'autoria de Caterina Albert és ben explícita, ja que hi fa constar el següent: "Cançó. Imitació de les populars".

La cançó "La filadora" -que no té res a veure amb la que sota el mateix títol es troba publicada a molts cançoners com a típica cançó de Nadal-, suposo que també és original de Caterina Albert, per diversses raons. El fet d'estar datada a la nit, que és quan ella acostumava a treballar, ja ho deixa endevinar d'una manera implícita. A més, ni ella ni la seva germana, la meva tia Amèlia, no l'havien inclòs mai entre les cançons populars que m'havien cantat, que són les que ara he recopilat en el "Cançoner de l'Empordà". La meva tia Caterina és fàcil que ni recordés aquells esborranys musicals de la seva joventut, els quals amb tota seguretat ignorava la seva germana, ja que Caterina Albert tenia com una mena de pudor artístic en tot el que feia referència a les seves incipients creacions. Això explica que fins que Joaquim Folch i Torres no va aconseguir que accedís a mostrar-li les obres que li van permetre publicar l'any 1955 el llibre "Els dibuixos de Víctor Català", aquesta interessant faceta de l'escriptora només fos coneguda dels familiars i encara molt parcialment. Hi cap també, doncs, la possibilitat que la meva tia, encara que hagués recordat la seva cançó "La filadora", no me n'hagués parlat. El que és ben segur, donades les circumstàncies de la seva troballa, és que encara que hagués volgut ensenyar-me-la hauria estat allò de "buscar una agulla en un paller"...

Tal com dic en el "Cançoner", la meva suposició quant a l'autoria de la cançó encaixa perfectament dins del context socio-cultural i artístic en què estava immersa Caterina Albert, la qual a més era una bona filharmònica que en les seves estades a Barcelona no es deixava perdre cap concert. No seria estrany, doncs, aquest nou punt de contacte amb altres lletres destacades figures femenines de l'època, tals com les